

[Krag.]

højet Præmie. Ganske vist, Forhøjelsen er ret ringe, men gennem Forhøjelsen fastslaaes det dog, at ikke blot er den vedkommende pligtig at betale Restancen, men han kommer ogsaa til i Resten af Forsikringsperioden at betale en vis Bøde for sin Forsømmelighed, hvad der er fuldt ud rigtigt og berettiget.

Dog er det saaledes, at hvis vedkommende staar i Restance i mere end 5 Aar og er blevet over 40 Aar, den Aldersgrænse, der hidtil er sat for Adgangen til Optagelse i en statsanerkendt Sygekasse, har vedkommende forskertset sin Ret til Invalideforsikring og til Aldersrente. Der er heller ikke Tvivl om, at hvis et Menneske er kommet i den Grad til Skelsaar og Alder, at han har opnaaet de 40 Aar, og stadig unnlader at opfylde sine Forpligtelser overfor Sygekassen, Sygeforeningen og Invalideforsikringsfonden, saa vil han i de allerfleste Tilfælde høre til den Klasse af Personer, der hører ind under offentlig Forsorg under andre Former end den, der her er Tale om.

Ligesaa finder jeg det rigtigt, for at lægge et Tryk paa den vedkommende ogsaa med Hensyn til at betale Restancen, at Loven bestemmer, at en Restant, naar han ikke vel at mærke er udelukket fra at gendtræde paa Grund af over 5 Aars Restance, og fordi han er over 40 Aar, er pligtig at betale Præmie og Medlemsbidrag, selv om han, paa Grund af at Restancen ikke er dækket, ikke er forsikret mod Invaliditet og ogsaa stadig er uden Adgang til Aldersrente. Jeg finder, at gennem den Bestemmelse lægges der et kraftigt Tvangsmoment ind overfor den vedkommende til Præstering af de Beløb, han staar i Restance med. Med andre Ord, derigennem understreges ligeledes kraftigt selve Forsikringsmomentet i den nu tilvebragte Ordning.

Og den vedkommende kan ikke skyde sig ind under Præmieopkræverens Ansvar, altsaa ind under Kommunens Ansvar. Han kan ikke komme og sige: Ja, men Kommunen henvendte sig ikke til mig, for jeg var i øvrigt ikke skattepligtig, eller jeg var flyttet fra den Kommune, hvor jeg opholdt mig, da jeg ved 21 Aars Alderen indmeldte mig, til en anden Kommune, og dér er jeg ikke blevet krævet. Thi Lovforslaget siger udtrykkelig, at den, der ikke er Skatteyder, og den, der fraflytter Kommunen uden at tilmelde denne Fraflytning, maa selv bære Ansvaret for, at Præmiebetalingen finder Sted i rette Tid og paa rette Sted. Det bliver paa hans eget Ansvar, om dette ikke sker, og hans egen Skade, hvis han ikke sørger for at betale, og Konsekvensen bliver overfor

alle 3 Goder, Sygeforsikringen, Invaliderenten og Aldersrenten, ganske den samme.

Det er, naar man ser paa Helheden indenfor disse Bestemmelser, synes jeg, næsten mønstergyldige Forsikringsstatutter. Men naar man stiller det saa skarpt op, som man her gør — og jeg vil altsaa hævde, at man har været berettiget dertil, og at det ganske sikkert ogsaa er nødvendigt, at dette sker —, maa man ikke glemme, at der kan være Personer, og er naturligvis Personer og vil til enhver Tid være saadanne, som uden egen Skyld er ude af Stand til at betale disse Præmier. Derfor er jeg ganske enig i, at Bestemmelser indsættes om, at i saadanne Trangstilfælde er Kommunen pligtig at betale de Præmier, som den vedkommende ikke selv er i Stand til at betale.

Jeg vil mene, at det er en baade i human og i social Henseende rigtig Bestemmelse, og jeg skulde oprigtig talt ogsaa tro, at det i udstrakt Grad er en Bestemmelse, hvis Opfyldelse er af økonomisk og finansiel Værdi for Kommunen, idet den derved i saadanne Transperioder bevarer den vedkommende under Forsikringens Vinger, medens den vedkommendes manglende Evne til at betale og Kommunens manglende Pligt til i saadanne Perioder at erstatte den vedkommendes Betalingsevne uvægerlig vilde føre det store Flertal af Personer, som derigennem vilde blive hjulpet, ind under den offentlige Forsorg.

Man har ved anden Behandling fra konservativ Side stillet Forslag om, at Maksimumsgrænsen for Kommunens Støtte til Præmiebetaling bliver sat ved $\frac{3}{4}$ af Præmiens Beløb, og jeg forstaar godt den Betragning, der har ført til, at det ærede Parti har stillet dette Forslag. Men jeg vil ikke undlade at sige, at jeg finder det stridende mod Forsikringens Grundidé at sætte Præmien til en Brøkdel af det normale eller bemyndigede Kommunen til kun at betale en Brøkdel af den normale Præmie, saafremt Trangen uvægerligt, hvis den hele Præmieydelse ikke finder Sted, vil bringe den vedkommende i Restance for den Del, som han selv skulde betale, med samme Virkning, som jeg her har omtalt, og som ikke er afhængig af, om Restancen er stor eller lille; Virkningen er den samme, enten det drejer sig om en større eller mindre Restance. Og, som sagt, det er et meget stort Spørgsmaal, hvad der i et Flertal af Tilfælde vilde være billigst for Kommunen enten at faa den vedkommende, som Følge af at han er blevet Restant og er ude af Stand til at dække Restancen, ind under den offentlige Forsorg til sin Tid eller at